

رنگآهنگ مدرسه موسیقی

زیر نظر کیاوش صاحب نسق

تئوری و مبانی موسیقی برای کنکور:
امیرحسین اله دادی، سیاوش روشن
دوره‌ی درک و دریافت موسیقی: حسین یاسینی
مبانی موسیقی الکترونیک و موسیقی کامپیوتر:
کیاوش صاحب نسق
مبانی آهنگسازی، هارمونی و کنترپوان:
کیاوش صاحب نسق

خیابان میرداماد، میدان مادر، خیابان بهروز، میدان مینا،
خیابان مینا، نبش رودبار غربی، شماره ۴۶، واحد ۴
۲۶۴۰۹۱۲۸ - ۲۶۴۰۹۱۲۹

فلوت و ریکورد: شقایق صادقیان
پیانو: بهنام ابوالقاسم، مریم ارونقی، مریم مهربان، فراز عقیلی
ویولن: گلریز زربخش، فواد نیکزاد
ویولنسل: ژابیز زربخش
گیتار کلاسیک: سیاوش حمیدی
هارمونی روی گیتار: مهرداد پاکباز
هارمونی روی پیانو: کیاوش صاحب نسق
بداهه نوازی پیانو: کیاوش صاحب نسق
پیانو و مبانی موسیقی جَز: سردار سرمست
ساز دهنی: مانی مرکزی
گیتار الکتریک: امیررضا فلاح
گیتار فلامنکو: امیرکاربر
کلینیک آواز: ماکان اشگواری
آواز کلاسیک و صداسازی: مونا منوچهری، وارث قوامی
آواز سنتی: وحید تاج
سه تار: فرشاد توکلی، عیسا غفاری
تار: مهدی حاج قاسمی
کمانچه: صبا علیزاده، مهرداد میرزایی
سنتور: کوروش متین، مهرنوش ذوالفقاری
تنبور: آرش شهریاری
تنبک، دف، دایره، مبانی ادوار موسیقی ایرانی:
سینا خشک بیجاری
موسیقی کودک: نغمه تقی زاده، شهرزاد بهشتیان، بهار رستگار
موسیقی فیلم: حسین یاسینی
مبانی موسیقی ایران: مهدی حاج قاسمی
مبانی موسیقی، سلفژ، پرورش شنوایی:
سیاوش روشن، امیرحسین اله دادی

تاریخ موسیقی

درباره‌ی موسیقی فیوژن

تاریخ فنون

گسترش‌های گمشده (۱)
فرمانده‌ی بی‌خبر

سر فصل‌های آشنایی

آشنایی با نشانه‌های آموزشی موسیقی در ایران (۱)
کیاوش صاحب‌ساق

کارگاه

کارگاه آموزشی و هنری در آواز و آشنایی با ساز نی و تنبکی

آقای جواد دست

همه‌ی حاشیه‌های ارگستر سه‌صدویک ایران

چهار شاخه

روایت محمد رضا شجریان از لطفی و هشکاتیان
کعبه‌نواز پرویز مشکاتیان، آیدین‌نواز

بازارهای

درباره‌ی وضعیت موسیقی
مروزی بر نظرات پرویز مشکاتیان

اطلس سبک‌ها

نگاهی به گسترش آموزش طلایی در فرهنگ‌های نیاوران
دوستان‌سندی

جریان‌سازهای کاربزمایک

بازنگری کارنامه‌ی هنری و شخصیتی محمد رضا لطفی و پرویز مشکاتیان با هنرمندان نسل‌های دور و نزدیک
زهرا قاضی | علی حسودی نیا

روایت خط کشیده شده‌ای از جاز

نگاهی به گسترش چه خبر در تالار وحدت
امیرباری

نگارخانه

نگارخانه به شهسوئی
محمدرضا لطفی
پویان بنگار

سازهای خیابان

تاریخ موسیقی و جایگاه آن در فرهنگ ایران
موسیقی خراسان

تاریخ و هنرهای

تاریخ و هنرهای
مختص شرق و غرب (۷)
فرمانده‌ی بی‌خبر

راوی بی‌پرده مقام‌های آناشولی

درباره‌ی ارکان انور موسیقی دان برجسته‌ی ترکیه
تاج‌رضا شفی

حسن افسان‌های و افسانه‌ی حسن

تاریخ زندگی امروز
توانایی سبک جاز

مینی‌کنسرت

و آوازی آناه‌های نوآوری در موسیقی سبک‌های معاصر با نگاهی ویژه به پرویز مشکاتیان
پویان‌ساز

آنگا سبک سوم

فهرست‌ها و آوازی‌های سبک سوم در گسترش آموزش طلایی
علیرضا جعفریان

تاریخ سبک‌های

نگاهی به رسیتال فنون رضا نازقی
پویان‌ساز

همه‌چیز

تاریخ و آوازی‌های سبک سوم
پویان‌ساز

سوفه

سفر آغازین به پیش‌تاریخ در موسیقی
سازمانده

Shiraz-Beethoven.ir

حقیقت سازمان

روایتِ محمد رضا شَجَریان
از لطفی و مشکاتیان

گفت و گو: بهرنگ تنکابنی | کیوان فرزین

Shiraz-Beethoven.ir

مهم‌ترین چاووش

عارف و شیدا و تأثیرشان
بر گروه‌های موسیقی

رامین کشاورز

جرپیان سازهای کارپز ماشپک

بازنگری کارنامه‌ی هنری
و شخصیتی محمد رضا الطفی
و پرویز مشکاتیان
با هنرمندان نسل‌های
دور و نزدیک

Shiraz-Beethoven.ir

آنگ سیکسوم

فیدگورها و واریاسیون‌های
سه سبک در کنسرت
داریوش ظلایی

علیرضا جعفریان

Shiraz-Beethoven.ir

حسن افسانه‌ای و افسانه‌ی حسن

داستان زندگی مرموز
پیدانیدست توانای سبک جاز

علیرضا عشقی

پنجاه سال پیش در سال ۱۹۶۵ کمپانی آتلانتیک رکورد
آلبوم جاز بی‌نامی منتشر کرد که روی آن تنها نوشته شده
«تریوی مکس روچ با شرکت حسن افسانه‌ای».

(The Max Roach Trio featuring the Legendary Hassan)
شاید آن روز که عارف ماردین تهیه‌کننده آلبوم یا شاید
شخص احمد ارته‌گون مدیر آتلانتیک رکوردز، لقب قصه‌گو
را به «حسن بن علی»، نوازنده‌ی پیانو آن آلبوم می‌دهد
نمی‌دانستند که داستان او و این آلبوم در آینده به‌راستی
افسانه‌ای بدل خواهد شد.

همان زمان وقتی این آلبوم منتشر شد بسیاری با نوازنده
زبردستی روبه‌رو شدند که سبک خاص و تحسین‌برانگیزی
داشت اما کسی او را نمی‌شناخت. در خیلی از نسخه‌هایی
که بر این آلبوم نوشته شده او را با نوازندگان بسیار بزرگ و
اسم و رسم‌داری چون تونیوس مونک، آرت تی‌تم، سیل
تیلور، الموهوپ، بادپاول و هر بی نیکولز مقایسه کرده‌اند.
اسکات یانوف، منتقد مجله‌ی آل‌میوزیک گوید، در باره‌ی این
آلبوم نوشته: «حسن نوازنده‌ی تراز اولی که جایی بین تونیوس
مونک و سیسیل تیلور قرار می‌گیرد، صدایی نسبتاً اصیل
و خاص خود دارد.» قرارداد نام نوازنده‌ای میان نام چنین
غول‌هایی ادعایی نیست که بدین سادگی از آن گذشت. دلیل
اصولی این شگفتی صرفاً این بود که پیش از آن از او هیچ آلبومی
ضبط و منتشر نشده بود. حسن بن علی شخصیت مردم‌گریز و
مرموزی بود که تا امروز به‌جز همین آلبوم که آن هم تحت نام
موسیقی‌دان شناخته‌ی شده‌ی دیگری منتشر شده و خاطرات و
اظهارات جسته و گریخته‌ی سایر موسیقی‌دان‌ها و نوازنده‌های
هم‌دوره‌اش در باره‌ی او چیز دیگری نمی‌دانیم. همین شخصیت
پنهان در حاله‌ای از ابهام او است که از او افسانه‌ای می‌سازد.

او با نام «ویلیام هنری لانگفورد» در سال ۱۹۳۱ در فیلادلفیا
متولد شده است. از کودکی پیانو را فرا می‌گیرد، هرچند
از نحوه‌ی یادگیری او اطلاعی در دست نیست. ظاهراً در
دوره‌ای هم نزد الموهوپ، نوازنده‌ی مطرح دوران طلایی جاز
به فراگیری پیانو پرداخته و یکی از قطعات این آلبوم هم به
نام اوست. (Hope So Elmo) او از سن پانزده سالگی به همراه
گروهی به نوازندگی پیانو پرداخته است. در دهه‌ی پنجاه
میلادی در اجراهایی محلی با افرادی چون کلیفورد براون،
مایلز دیویس، جی. جی. جانسن و مکس روچ اجرا داشته
و در فیلادلفیا به‌عنوان نوازنده‌ی پیانو و آهنگساز برای خود
اسم و رسمی درست می‌کند. او ظاهراً در اوایل دهه‌ی ۶۰ به
نیویورک می‌رود و در آنجا نیز با نوازندگان مختلفی به اجرای
برنامه می‌پردازد، اما همواره در این دوران شخصی گمنام و
ناشناخته است و تنها موسیقی‌دان‌هایی که با آنها همکاری
می‌کند او را می‌شناسند. وقتی این آلبوم ضبط می‌شود او سی و
چهار سال دارد و کمتر از بیست سال است که فعالیت موسیقی
می‌کند اما تنها به‌دلیل اینکه اثری از او ضبط نشده حتی برای
خیلی از موسیقی‌دان‌های هم‌دوره‌اش نیز ناآشنا است، با آنکه
بنا به روایات ظاهراً با تمام کله‌گنده‌های معاصر خود به‌جز
چارلی پارکر ساز زده است.

پیشنهاد ضبط این اثر از طرف مکس روچ است که او را از
قبل می‌شناسد و با او همکاری داشته است. در دوران طلایی
جاز اکثر رهبران گروه‌های موسیقی نوازندگان سرشناس